

L'OBRA

SETMANARI D'ESQUERRA REPUBLICANA
PORTANTVEU DEL PLA DEL LLOBREGAT

Redacció i Administració
Domicili provisional: Romanins, 65

Hospitalet, Coll-Blanc, 30 de Juliol de 1931

Acepteu l'Estatut de Catalunya aprovat
per la Diputació de la Generalitat?

SÍ

Diumenge 2 d'agost de 1931

ANY I - Núm. 1
Preu: 15 cènts.

PRO ESTATUT

La AUTONOMIA i los OBREROS

Para la conquista de un régimen autonómico no puede negarle su concurso a Cataluña el proletariado. Fuera un gran error no otorgarlo, porque en el Estatuto tiene el trabajador reconocidos todos los derechos.

Empecemos por el más esencial: el derecho a la vida. El Gobierno autónomo de Cataluña, según en el Estatuto se dispone, "protegerá especialmente el trabajo y garantizará la libertad de asociación y sindicación para la defensa y mejora de las condiciones de trabajo y de la vida económica".

Advertan los obreros que estas garantías no les alcanzan todavía hoy en España bajo el régimen republicano. Recuerden, sino, que el actual ministro de la Gobernación ha podido disponer impunemente que se vulnera el legítimo derecho de los trabajadores a declararse en huelga, pues a tanto equivale el ordenar la detención de obreros en monición como responsables de actos de sabotaje cometidos por ignorados huelguistas.

Y como si tales garantías no bastaren, en el Estatuto se prescribe que todo cuanto restrinja o dificulte la defensa y mejora de las condiciones de trabajo se considerará como contrario a derecho.

La enseñanza primaria, según las leyes hasta ahora vigentes en España, era obligatoria y gratuita. Pero esto constituía una verdadera ficción. El Estatuto autonómico de Cataluña no sólo propone convertir esa aspiración en una realidad, sino que facilitará a los escolares más aptos, por humilde que sea su procedencia, el acceso a la enseñanza secundaria y superior.

También se reconoce en el Estatuto el derecho de todos los obreros y asalariados, dependientes de comercio y de la industria, a disponer del tiempo necesario para el ejercicio de sus derechos políticos y de los cargos honoríficos de elección popular. Y asimismo obligase al Gobierno autonómico de Cataluña a proteger la maternidad, la infancia, la vejez, los enfermos y los inválidos.

Tales son las garantías que para el obrero se reconocen en el Estatuto autonómico de Cataluña. Pero, en realidad, será más extenso en lo social el radio de acción del futuro Gobierno de la Generalidad catalana, como resulta del somero examen del programa de la Esquerra Republicana de Catalunya, partido acaudillado por don Francisco Maciá, en quien se personifica la actual aspiración autonómica de Cataluña.

En ese programa tienen plena consagración una serie de reivindicaciones sociales reclamadas por los partidos vanguardistas que en otros países con mayor tesón defienden al proletariado.

Tiéndese en el Estatuto a que los obreros tengan libre acceso en Cataluña a todos los cargos de elección popular. Ahora, de derecho, no están excluidos de ejercerlos, pero de hecho sí, pues quien exclusivamente ha de vivir del producto de su trabajo hallase imposibilitado para ocupar puestos honoríficos.

El Estatuto, estableciendo un precedente muy plausible, señalando una senda que deberían seguir las entidades poderosas de Cataluña, determina que los obreros y funcionarios de las corporaciones públicas bajo el Gobierno directo autonómico o que administre por delegación del Poder central, tendrán, sin necesidad de autorización, acceso libre a todos los cargos de elección popular. Y, para que puedan ejercerlos debidamente, se les asegura en el Estatuto que, si los cargos no tienen retribución asignada, los obreros manuales continuarán percibiendo el mismo salario con que se retribuía sus servicios.

Otra garantía tienen en el Estatuto los obreros: la relativa al servicio militar. Mientras éste no sea voluntario, propónese en el Estatuto que los catalanes lo presten, en tiempo de paz, en territorio de Cataluña. Y, ¿a quién más que al proletariado beneficia, en primer término, la organización de un ejército voluntario, y, en segundo lugar, el que no sean solamente los soldados de cuota quienes presten en el punto de su residencia el servicio de las armas?

Reservase en el Estatuto como función propia del Gobierno autonómico de Cataluña la policía y el orden interiores. Y esto redundará principalmente en favor de nuestros obreros, que se verán a salvo de muchas arbitrariedades policíacas.

Uno de los grandes defectos de que adolece aquí la policía es el desconocimiento absoluto que tiene del pueblo catalán. Jefes y subordinados vienen generalmente con el prejuicio de que los catalanes son, abierta o hipócritamente, enemigos de España. Y su natural propensión es completamente adversa a Cataluña. Sienten, como los polizontes que antes se enviaba a las colonias, un impulso irresistible de vejar e infligir malos tratos a los que por incompreensión y por aviesas in-

Hem pres per patró una república democràtica parlamentària, i dient a més que els drets individuals no poden ésser inferior als dels altres ciutadans de la República, sembla que ja s'ha dit tot. Però hi ha encara les relacions entre Catalunya i la República, i encara i principalment la qüestió de l'idioma. Dintre Catalunya, el català serà l'únic oficial, però en les relacions amb la República, l'idioma usat serà el castellà. Però encara els ciutadans no catalans podran usar a Catalunya llur llengua, dret que els catalans no havien tingut mai.

...Un altre punt essencial és el dret civil, les relacions familiars, el dret d'herència, etc. Parlar de l'Apèndix de dret català en el Codi Civil d'Espanya, dient que no respon a l'esperit del temps, és oblidar que des de fa dos segles, Catalunya té suspeses les facultats jurídiques.

Però els juristes han volgut defensar aquestes institucions no perquè fossin velles, sinó perquè eren nostres, perquè si Catalunya s'esfonsava, quedarien aquestes institucions com unes fites vivents, per tornar-la a aixecar de nou.

...Un altre punt capital és l'organització de la justícia. És evident que cal que els encarregats d'aplicar-la siguin nostres. I encara, la qüestió de l'ordre públic. Darrerament els homes del Govern Provisional de la República quan estava a punt d'esclatar la tormenta ens miraven uns als altres, pensant si esclata, on ens hem de girar?

Però així i tot, molts catalans tenen por, no al desordre, sinó a la responsabilitat d'exercir l'autoritat. Avui, en plena República, les forces vives es reuneixen i diuen que això és cosa del Govern. Serà cosa del Govern, però caldrà que s'acostumin a què si-

gui cosa del Govern de Catalunya...

...Els catòlics voldrien que les relacions de l'Església i l'Estat depenguessin de Catalunya. Ja s'han adreçat al President de la Generalitat demanant-li la subsistència de les ordes religioses. Però s'equivoquen; el problema religiós queda reduït a un problema de consciència que s'ha de resoldre cada ciutadà...

...Aquest Estatut no és la Constitució interna de Catalunya: és el clos que ha de marcar les nostres activitats. En ell hi han col·laborat tots els catalans; quan es tracti d'organitzar Catalunya, hauran de col·laborar-hi tots els partits.

Es un fet que l'impuls revolucionari està donat i veig molt difícil que per molt de temps tinguin influència les dretes. Com deia Gambetta, els pobles mediterranis volen ésser governats amb paraules fortes i actes de moderació. Hi hagué un temps que es parlava de la necessitat que governessin els partits que estiguessin tècnicament preparats i es deia que governarien partits de tècnics amb perfectes organitzacions de fitxes. Però l'impuls popular del moment els ha passat pel damunt.

Recorda que quan la gran guerra es deia que era la lluita entre la tècnica i el geni i havia de guanyar la tècnica, però succeí el contrari perquè a la preparació alemanya hi mancava l'ànima dels pobles. Ací succeí el mateix: mentre les organitzacions de tècnics preparaven les fitxes, el poble feia la revolució i derrocava la monarquia...

...Les lleis socials, són de caràcter universal; a la Societat de les Nacions hi ha el Bureau Internacional del Treball, però ja abans els obrers havien fet les Internacionals, i així mateix ho

diuen els russos. Creure que Catalunya es pot donar unes lleis pròpies diferents, és desconèixer la modesta potencialitat de Catalunya i faria riure que vulgués ésser una excepció en el món. Però en l'aplicació de la llei sí que cal tenir en compte les característiques dels pobles. I a Catalunya són ben peculiars en la massa obrera, perquè el que compta és la terra i no la raça. I això, té una relació directa amb la història política de Catalunya. Sempre l'Estat i el Govern han despertat un esperit de protesta, que a través de les generacions ha fet un ambient, i això explica que ací les organitzacions obreres siguin apolítiques, i per això el socialisme no hi ha arrelat, perquè, a més, venint de Madrid, volen considerar les coses d'ací com a coses de província. Però les coses canviaran quan Catalunya adquireixi una noció de Govern que ara no tenen els obrers...

...Fa dos segles que Catalunya no es governa. Han passat moltes generacions de catalans, amb el desig de governar-se i són molts els que han mort amb els punys closos sense poder satisfer-lo, i ens escau a nosaltres d'haver de realitzar aquest anhel. Fem-nos, doncs, dignes d'aquesta altíssima missió.

Permeteu-me que en nom vostre amb la mà ben estesa cap els altres pobles em dirigeixi als d'Espanya i als del món sencer i digui als pobles que el deure que imposa Catalunya en l'hora present els catalans el complirem...

(De la conferència donada a l'Ateneu Barcelonès per l'il·lustre ciutadà Amadeu Hurtado).

L'ESTATUT NO ÉS OBRA D'UN PARTIT; ÉS OBRA DE CATALUNYA.
VOTEU!!!

sinuaciones consideran como irreconciliables enemigos.

Cuando la policía se organice en Cataluña; cuando quienes la formen conozcan las necesidades del país y estén identificados con sus aspiraciones; cuando tengan conciencia de su responsabilidad y sepan que sus culpas, por grandes que sean, no se purgan, como ahora, con un mero traslado fuera de Cataluña, entonces, estamos seguros de ello, no se registrarán los atropellos inicuos de que por parte de los guardadores del orden con tanta frecuen-

cia son víctimas los obreros de Cataluña.

Con un régimen policiaco peculiarmente nuestro, no se conciben las infamias que tuvieron su comienzo en los calabozos del Gobierno civil de Barcelona y su culminación en las mazmorras de Montjuich. No son posibles las abominables escenas que bajo la dominación de Martínez Anido y Arlegui presencié aterrada la ciudad.

Nos parece que bastan los beneficios enumerados para que nuestros obreros todos, así los catalanes como los nacidos en

otras regiones hispanas, voten resuelta y entusiastamente el Estatuto autonómico de Cataluña.

Jaime CLARAMUNT
(De El Diluvio del día 21 de julio de 1931).

PER UNA DISTRACTIÓ EN LA CONFECCIÓ DEL DARRER NÚMERO, NO CONSTAVA EN LA REDACCIÓ DEL NOSTRE SETMANARI, EL NOM DEL NOSTRE COMPANY EN FRANCÈSC MORENO.

VOLEM QUE CONSTI PERQUÈ ÉS DE JUSTÍCIA.